

PESTRICE / německy Stögenwald/

ZDROJ:

www.zanikleobce.cz

Kronika obce Černá v Pošumaví – www.cernavposumavi.cz

www.mapy.cz – historické 1836 – 1852

časopis ŠUMAVA č. 11

Německé jméno obce je Stögenwald, které pochází pravděpodobně od známé sklářské rodiny Stöger, která zde měla také sklárnu. První zde postavil domek v roce 1655 Kaspar Nader. Většina domů byla ale postavena po roce 1705.

Obec Pestřice se nemůže vykázat tedy bohatou historií, vzpomínaná je historicky a v archívech pouze sklářská huť tohoto jména, ale podrobnější údaje v archívech chybí. Nejstarší obce – Pestřice a Račín – jsou ve schwarzenberských archívech uváděny teprve po 30 ti leté válce, vyklučení pralesa na svazích Strážného vrchu / Hütberg / muselo být provedeno ale dříve. Holé svahy okolo tohoto vrchu jsou plné žulových balvanů. Vyklučení pralesa a odstranění balvanů mohlo započít již před rokem 1500. Mnoho cest a silnic v okolí bylo postaveno z kamene z katastru obce Pestřice. Namnoze monumentální kamenné zdi podél hranic tohoto území jsou svědky nepopsatelně namáhavých pracovních výkonů.

Obec Pestřice patřila zpočátku k podstatně starší obci Bližná, podle výpovědi posledního kronikáře Bližné, Johanna Jungbauera, není o tomto nic známo. Podle dále uvedeného seznamu majitelů z obce Pestřice, byl právě svah Strážného vrchu osídlen před rokem 1600, zpočátku zajisté pouze primitivními obydlími pro lidi i dobytek.

V letech 1690 až 1695 vznikla vesnice Račín / Radschin / na severním svahu Strážního vrchu. S jakými úmysly byla založena vesnice se dvěma řadami domů v nadmořské výšce asi 770 m zůstane nepochopitelné, zvláště, když o sto metrů níže v údolí by bylo přinejmenším zajištěno dostatečné zásobování vodou. Stoupání silnice z obou stran do Račina obnáší 10 %. Tím trpěla podstatně hospodárnost, protože většina majitelů domů si musela kopat vlastní studny, protože obecní zdroje vody v létě většinou vyschly.

Podpora osídlení Šumavy knížetem Schwarzenberkem byla prováděna také v zájmu vídeňského císařského dvora, nabízela ale více jistoty monarchii než občanům spjatým s půdou.

Z východních zemí přišel v roce 1713 morový poplach. Této zášklivé nemoci padlo za oběť asi 20% obyvatelstva Šumavy. Po této strašlivé události zaplavila kraj vlna žebráků. Rok od roku se zvyšovaly dávky vrchnosti, takže selský majetek přicházel často do dražby. Zvláště při úmrtích požadovala vrchnost peníze na hotovosti.

V roce 1700 se zde ještě nevysazovaly brambory. Vyséváno bylo žito, oves, len a na vymýcených lesních plochách divoké žito. Výnos byl počítán na čtyřnásobek vysetého. Vepřový dobytek nepocházel z vlastního chovu, ale byl kupován v letních měsících od maďarských obchodníků s prasaty, kteří prasata hnali od vesnice k vesnici a prodávali je.

Dne 25. května 1752 obdržela obec Pestřice vlastní rychtu, prvním rychtářem byl Benedikt Perfahl, Pestřice č. 8.

V roce 1750 byla v sousedství Pestřice založena sklářská huť klášterem ve Schläglu, provoz v ní byl zastaven v roce 1900.

V letech 1760 až 1765 sem byly dovezeny brambory. V polovině 18. století lze pozorovat mezi sedláky patrný blahobyt. Talentovaný selský dorost – chlapci – odcházeli na vyšší školy.

Děti z Pestřice, Račina, Horní a Dolní Borkové chodily do školy do Dolní Vltavice. Obec Pestřice požádala v roce 1800 knížete Schwarzenberka o zřízení vlastní školy. Kníže ukázal pochopení pro potřeby obce a rozhodl postavit školu pro celou část a oblast obce. Jako stavební místo bylo vybráno pole pod č. domu 16 / Haisl /. Pro silné protesty majitelky pozemku Marie Lindorfer, se kníže rozhodl postavit školu na vlastním pozemku v Račíně v roce 1885.

V roce 1917 zničily pozdní mrazy skoro v celém Německu a v rakousko-uherské monarchii chlebové obilí. Také v obci Pestřice byla dne 9. června zničena mrazem polovina porostů žita a tak se

vedlo i porostům brambor. Největší zemáky nebyly větší než holubí vejce. Došlo k nedostatku potravin, čemuž čelilo selské obyvatelstvo šrotováním ječmene, ovsu a lnu – jehož výnos byl dobrý – a peklo ze šrotu chléb a buchty.

Rakousko postihla vlna inflace, která trvala dlouhá léta – pár bot stál 300 000 šilinků, košile 70 000 a 1 kg mouky 8 500 šilinků.

Padlí ve 2. světové válce.

Dům č.1	-	Rudolf Brunner; Gustav Brunner
Dům č.4	-	Franz Erhard; Gustav Erhard
Dům č.5	-	Josef Haas
Dům č.10	-	Josef Müller
Dům č.17	-	Ernst Pachner
Dům č.21	-	Wenzel Grill
Dům č.39	-	Josef Pöschl; Adolf Pöschl; Ferdinand Pöschl
Dům č.59	-	Gustav Grill
Dům č.46	-	Anton Fürst / Rybářské Domky /

Historie domů v Pestřici.

Dům č.1

Domovní jméno: Steffel

1675	-	Stephan Mayer	1724	-	Gregor Mugrau
1727	-	Nicoleu Watzl (z Bližné)	1755	-	syn Albert Watzl
1799	-	syn Jakob Watzl	1808	-	syn Johann Watzl
1861	-	Wenzel Brunner (z Bližné)	1874	-	syn Simon Brunner
1889	-	předal polovinu ženě Josefě			
1925	-	syn Anton Brunner a žena Marie, rozená Jungbauer – poslední majitelé.			

Výměra pozemku: 14,40 ha.

Dům č.2

Domovní jméno: Domandl.

1661	-	Luca Tolzer + syn Toman Tolzer			
1696	-	syn Georg Tolzer	1724	-	syn Petr Tolzer
1784	-	syn Franz Tolzer	1793	-	syn Josef Tolzer
1802	-	prodán Franzu Watzlovi	1829	-	syn Paul Watzl
1835	-	získal v dražbě Anton Winkler			
1865	-	syn Ignatz Winkler	1898	-	syn Johan Winkler a žena
1930	-	syn Franz Winkler a žena Maria, rozená Schwarz – poslední majitelé.			

Výměra pozemku: 12,04 s výčepem.

Dům č.3

Domovní jméno: Mühlner.

Dům postavili majitelé pozemku z Pestřice a Račina.

1879	-	Mathias a Anna Nodes
1885	-	Alois a Theresia Köplinger
1890	-	dům pronajat Johannem Schnitzlerem
1892	-	získán v dražbě Aloisem a Josefou Nodes
1894	-	Franz a Rosalia Springer
1920	-	Franz Grill a Franz Höllmüller (z Kozí Stráně)
1921	-	Johann Winkler (z Pestřice) – poslední majitel.

Výměra pozemku 3,84 ha s mlýnem.

D ů m č.4

Domovní jméno:Schuster.

- 1620 - postavil Ruprecht Walter
- 1626 - Mathias Hagelmüller
- 1676 - Mathias Perfahler a jeho žena Maria
- 1699 - Ambros Payer a žena Katharina
- 1740 - syn Simon Payer
- 1744 - dřevorubec Reichenauer a žena Sibile
- 1747 - nevlastní syn Thomas Payer
- 1782 - Johann Nodes (z Pestřice č.20)
- 1800 - Johann Georg Erhard (z Mokré)
- 1838 - syn Mathias Erhard
- 1882 - syn Albert a Chrezensia Erhard
- 1918 - syn Rudolf a Maria, rozená Brunner – poslední majitelé.

Výměra pozemku 10,31 ha.

D ů m č.5

Domovní jméno: Mächtlbauer.

- 1600 - Lorenz Pichler
- 1655 - syn Martin Dolzer
- 1725 - syn Thomas Dolzer
- 1754 - nevl.syn Simon Dolzer
- 1808 - Franz Thaler
- 1854 - Johann Watzl
- 1888 - zdědil Simon Haas
- 1892 - zdědil Simon Haas
- 1925 - zdědila Rufina, rozená Lindorfer – poslední majitelka.
- 1624 - Lucas Dolzer
- 1678 - syn Martin Dolzer
- 1739 - Josef Zach s vdovou Sille
- 1785 - syn Felix Dolzer
- 1828 - Johann Watzl
- 1887 - Simon a Aloisia Haas
- 1889 - zdědila Aloisia Haas,rozená Thaler
- 1922 - syn Josef Haas

Výměra pozemku 20,50 ha.

D ů m č.6

Domovní jméno: Venzl.

- 1600 - postavil Bartl Müller
- 1637 - Gregor Mayer (z Černé)
- 1674 - syn Andre Payer
- 1731 - Wenzl Pöschl (z Račína č.35)
- 1753 - syn Johann Pöschl
- 1792 - Maria Tolzer – vdova
- 1819 - Martin Pinsker
- 1874 - Alois a Johanna Pinsker
- 1909 - Jakob Zach
- 1912 - zdědila Maria, rozená Krebshofer – poslední majitelka.
- 1632 - Lorenz Fischbäcker
- 1644 - Adam Payer (z D.Vlt.)
- 1677 - Simon Walter a paní Susane
- 1772 - Urban Dolzer a paní Maria
- 1799 - syn Franz Tolzer
- 1838 - Johann Pinsker
- 1881 - Sigmund Zach

Výměra pozemku 20,28 ha.

D ů m č.8

Domovní jméno: Altrichter /bývalý ryhtář-p.p./

- 1620 - Peter Walter
- 1693 - Sebastian Hartl
- 1662 - Simon Resch(z Kyselova)
- 1720 - Benedikt Perfahler (z Pestřice č.9)

1769	-	syn Urban Perfahler	1797	-	syn Franz Perfahler
1843	-	syn Johann Perfahler	1892	-	syn Peter Perfahler
1893	-	Franz a Rosalinde Springer (z Horní Borkové)			
1895	-	Franz a Pauline Springer			
1930	-	Johann a Franziska Springer – poslední majitelé.			

Výměra pozemku 8,49 ha.

D ů m č.9

Domovní jméno: Meintl.

Postaven před rokem 1630

1632	-	Klement Perfahler	1666	-	syn Gregor Perfahler
1702	-	syn Mathias Perfahler	1742	-	syn Domino Perfahler
1774	-	syn Johann Gregor Perfahler	1814	-	vnuk Wenzl Prix
1866	-	syn Karl Prix	1891	-	syn Johann Prix
1893	-	Mathias a Maria Pfosser	1897	-	Alexander a Franziska Müller
1940	-	Alexandr Lindorfer a Olga, rozená Auer – poslední majitelé.			

Výměra pozemku 22,53 ha.

D ů m č.10

Domovní jméno: Geiger / houslista – p.p./

Postaven před rokem 1630

-	Karl Müller	1661	-	syn Lorenz Müller	
1693	-	Tobias Perfahler (z Pestřice)			
1711	-	Mathias Olschbauer (z Radslavi)			
1742	-	Bernhard Müller (z Pestřice č.18)			
1745	-	Josef Hossinger (z Polné)			
1792	-	syn Thomas Hossinger	1826	-	syn Thomas Hossinger
1837	-	Franz Miesauer(z Kyselova)	; Wenzl Müller (ze Zvonkové)		
1853	-	syn Adolf Müller	1860	-	zdědila paní Johana
1899	-	syn Jakob Müller a paní			
1940	-	syn Ludwig Müller – poslední majitel.			

Výměra pozemku 20,10 ha.

D ů m č.12

Domovní jméno: Neubaur.

1801	-	postaven Josefem Dolzerem z Pestřice č.2			
1826	-	syn Lorenz Dolzer	1839	-	vdova Josefa Dolzer
1858	-	Georg Lindorfer a paní Maria			
1891	-	syn Franz Lindorfer	1894	-	předal své ženě Marii
1906	-	zpět na Franze Lindorfera			
1931	-	syn Franz Lindorfer a paní Maria, rozená Wimberger – poslední majitelé			

Výměra pozemku 17,58 ha.

D ů m č.13

Domovní jméno: Wagner / kolář – p.p./

Postaven Georgem Studenerem

1723	-	syn Georg Studener	1744	-	Jakob Pöschl/Pestřice/
1785	-	syn Gabriel Pöschl	1817	-	Adalbert Mauritz
1824	-	Mathias Mühlbeck/Muckov/			
1853	-	Johann a Johanna Winkler			

- 1866 - přešel na Johanna Winklera
- 1891 - syn Lorenz a Katharina Winkler
- 1927 - syn Josef Winkler a paní Hermine, rozená Köller – poslední majitelé
Výměra pozemku 9,77 ha.

D ů m č.14

Domovní jméno: Daniel.

Postaven 1679 Thomasem Haiderem

- 1725 - syn Simon Haider
- 1756 - syn Karl Nottes
- 1848 - syn Franz Nottes
- 1876 - Johann Hammerlindl na paní Marii
- 1885 - přešel na vdovce Johanna Hammerlindla
- 1885 - přešel na paní Annu
- 1911 - Johann a Anna Hammerlindl
- 1916 - přešel na vdovu Annu
- 1919 - Franz Faschinbauer a vdova Anna Hammerlindl – poslední majitelé
Výměra pozemku 17,80 ha.

D ů m č.15

Domovní jméno: Ultri.

Postaven Paulem Mayerem.

- 1683 - Mathes Mayer
- 1736 - Ulrich Winkler
- 1792 - Mathias Peschl a vdova Winkler
- 1804 - nevlastní syn Karl Winkler
- 1854 - syn Mathias Winkler
- 1882 - Josef Hable / z Račina/
- 1920 - syn Josef Hable a paní Maria, rozená Perfahl – poslední majitelé
Výměra pozemku 20,67 ha.

D ů m č.16

Domovní jméno: Heisl.

- 1678 - postaven Mathiasem Winklerem
- 1691 - syn Martin Winkler
- 1756 - syn Adalbert Winkler
- 1796 - syn Anton Tolzer
- 1836 - Franz Studener
- 1858 - Katharina Pöschl
- 1910 - Alois Jungwirth
- 1938 - Alois Jungwirth – poslední majitel.
Výměra pozemku 11,20 ha.

D ů m č.17

Domovní jméno: Baun

- 1671 - postaven Martinem Payerem
- 1695 - syn Jakob Payer
- 1774 - Franz Nodes a paní Hehne
- 1848 - syn Paul Nodes
- 1737 - syn Urban Payer
- 1819 - Kaspar Nodes
- 1892 - syn Ludwig a paní Anna 1928 -
prodán Johannovi Pachnerovi a paní Franzisce- poslední majitelé
Výměra pozemku 17,67 ha.

D ů m č.18

Domovní jméno: Heger / hajný – p.p./.

- 1674 - postaven Andre Müllerem
1694 - syn Sebastian Müller 1737 - syn Thomas Müller
1777 - syn Franz Müller 1816 - syn Bernard Müller
1857 - syn Josef Müller 1858 - přešel na p.Theresii
1867 - Wenzel Nodes a paní Katharina
1914 - syn Franz Nodes a paní Anna
1916 - přešel na paní Annu
1919 - přešel na manžela A.Gringingera
1937 - Franz Nodes – poslední majitel
Výměra pozemku 20 ha.

D ů m č.19

Domovní jméno: Kolbaur.

- 1676 - postaven Stefanem Rettingerem
1691 - Mathias Nottes, dílem Rosina
1703 - Jakob Nottes a vdova Rosina
1747 - Karl Nottes 1777 - syn Johann Nottes
1818 - syn Johann Nottes 1868 - Franz Nodes
1911 - syn Johann Nodes 1924 - Aloisia Nodes
1924 - Johann a Theresia Winkler
1931 - přešel na vdovce Johanna Winklera
1931 - přešel na jeho druhou paní Katharinu, rozenou Pfosser –
poslední majitelé
Výměra pozemku 17,99 ha.

D ů m č.20

Domovní jméno: Scheider.

- 1650 - postaven Kasparem Naderem
1685 - syn Lorenz Nader 1726 - syn Andreas Nader
1738 - Albert Assen a vdova Theresia
1756 - nevlastní syn Franz Nodes 1797 - syn Paul Nodes
1827 - syn Anton Nodes 1837 - syn Anton Nodes
1878 - Anna Hofer 1878 - přešel na Johanna Jecho
1896 - přešel na vdovu Annu Jecho 1896 - Johann a Anna Sellner
1912 - přešel na vdovce Karl Sellnera
1912 - přešel na jeho paní Marii
1937 - adoptivní syn Josef Sellner, rozený Okelmann – poslední majitel
Výměra pozemku 15,73 ha.

D ů m č.21

Domovní jméno: Hirterhaus / pastýřský domek/

- 1870 - Katharina Faschingbauer
1893 - Johann a Katharina Grill
1905 - přešel na vdovu Katharinu
1911 - syn Wenzel Grill a Aloisia, rozená Merzinger – poslední majitelé.
Výměra pozemku 4,19 ha.

D ů m č.39

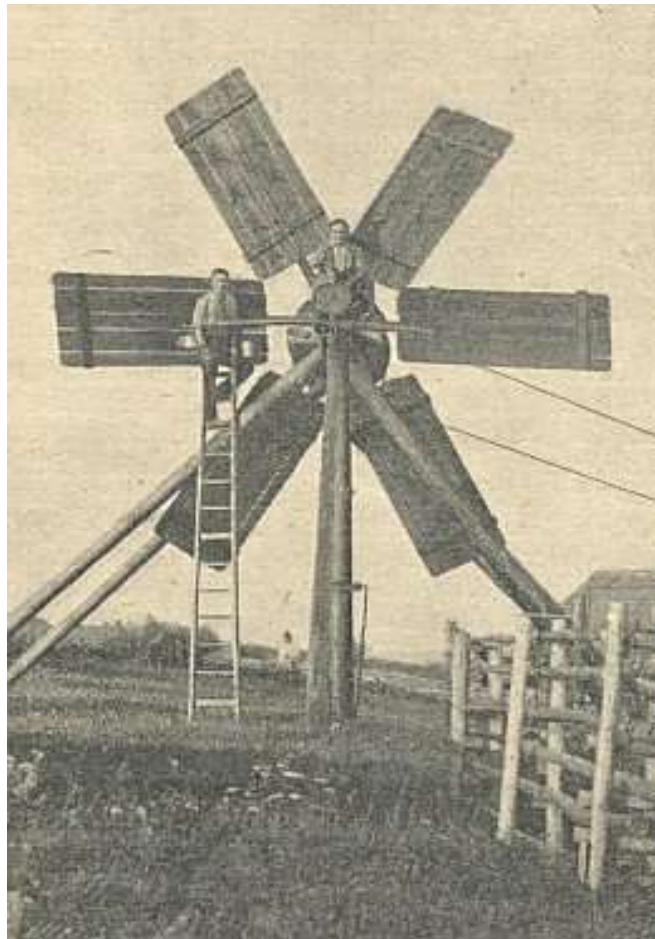
Domovní jméno: Gospa.

Postaven Kasparem Pöschlem

- 1870 - Josef a Franziska Pöschl
 - 1876 - přešel od vdovce Josefa Pöschla na jeho ženu Margaretu
 - 1911 - syn Josef a Maria Pöschl – poslední majitelé
- Výměra pozemku 3,35 ha.

Při sčítání lidu v roce 1930 měla Pestřice 59 domů se 412 obyvateli a z toho bylo 14 obyvatel české národnosti.

Dne 8.května 1945 odpoledne obsadili Američané území čtyř vesnic a byli vystřídáni asi po pěti týdnech českou pohraniční policií.Současně se ujal správy obce komisař Braun.



Dřevěná větrná turbína v Dolní Pestřici



Pohled z Pestřice na Vítkův kámen



Část obce Pestřice zv. Sklářská Huť



Pestřice - Stögenwald

Pestřice

/ ŠUMAVA č.11 – Zima 2006 /

Text a foto: JOSEF MAJER

Území mezi pravým břehem nádrže Lipno a hranicí s Rakouskem bylo v posledních devadesáti letech „pohraničím," o kterém se příliš nevědělo a kde se zdánlivě nic nedělo. Snad proto se v tomto úzkém pásu lesů a mokřadů udržela struktura krajiny z minulých století a řada druhů rostlin a živočichů, v české i rakouské „kulturní krajině" vyhynulých nebo vytlačených do refugií v chráněných územích. Právě okolí Pestřického vrchu mezi osadou Zvonková a bývalou osadou Kyselov dobře ukazuje schopnost přírody měnit výsledky lidské činnosti.

Pestřický vrch (842 m n.m.) je výraznou dominantou v jinak ploché nivě Vltavy, zatopené nádrží Lipno na kótu 726 ni. Jeho původní název „Strážní vrch" připomíná využití při kontrole území, kterým vedly zemské stezky z Lince a Aigenu směrem na Český Krumlov a České Budějovice. Hranici mezi Horním Rakouskem a Čechami tvoří potok Pestřice (Rotbach), který pramení na svazích hory Smrčina a vlévá se do Vltavy, resp. nyní do nádrže Lipno.

Na rozdíl od blízké osady Zvonková pocházejí doklady o osídlení až ze 17. století, z roku 1634, resp. 1655, kdy byla postavena první stavba v osadě Stógenwald (nyní Pestřice), pojmenované podle sklářské rodiny a firmy Stóger. Místní názvy Přední a Zadní Pestřice na jižním svahu a zároveň na severozápadním svahu vznikající osada Račín (Radschin) dokladují osídlení po svazích, mimo zátopové území Vltavy. Osady měly v roce 1900 celkem 59 domů, ke každému z nich patřilo od 3 do 22 ha pozemků. V roce 1750 byla v osadě zřízena sklářská huť, která pracovala až do roku 1900. Měla vlastní rychtu a od 19. století i školu. Pro vývoj přírody i společnosti měly zásadní význam důsledky obou světových válek.

Výsledkem těchto známých událostí bylo vysídlené území, odříznuté od Rakouska státní hranicí, od Čech střeženou signální stěnou, doplněnou navíc Lipenskou nádrží, která zatopila téměř všechny přístupové komunikace. Hospodaření „za dráty" bylo omezeno na občasnou sklizeň luk a extenzivní hospodaření v lesích. Příroda nabídnutou možnost dokonale využila a dokázala, že bezlesí v krajině je jen dočasné. Zůstala zachována struktura krajiny - síť polních a lesních cest, tarasů a mezí, mozaika ploch lesů, luk a mokřadů. Rychle zanikla odvodňovací síť ručně udržovaných stružek a z části pozemků se opět staly slatiny a mokřady. Na nesklízené plochy se začaly vracet keře a stromy — zpočátku vrby, břízy, později i jehličnany. Izolace území měla i dobré stránky. Použití chemických přípravků se omezilo na udržování pásů kolem signální stěny, hnojení a vápnění bylo téměř nulové. Nedošlo k plošnému rozorávání a likvidaci citlivých druhů.



Samovolně vzniklé lesy v přírodní památce Pestřice.

V roce 1992 Okresní úřad v Českém Krumlově na podnět tehdy nejlepšího znalce území — RNDr. Kučery — vyhlásil řadu chráněných území na nejvýznamnějších botanických a zoologických lokalitách. V okolí Pestřického vrchu to byly lokality „Házlův Kříž, Račinská prameniště a Pestřice".

Původní statut „Chráněných přírodních výtvorů“ byl ještě v roce 1992 změněn na „Přírodní památky“. S odstupem 14 let je možné již pozorovat rozdíly ve vývoji jednotlivých území.

Házlův Kříž

Mělká terénní deprese, plošně podmáčená vodou z řady pramenů, které vyvěrají na bocích údolí. Na prameništích jsou zachována drobná rašeliniště, voda obsahuje minimum živin. Prameniště si udržují vzhled údolního rašeliniště s keříky vlochyň, klikvou a vřesem. Na sušších plochách se udržují trávníky s převahou bezkolence nebo smilky, vlhčí plochy jsou porostlé nízkými ostřicemi, suchopýrem, rašeliníkem a dalšími mechorosty.



Ladem ležící plochy v přírodní památce Házlův Kříž.

Nástup dřevin se omezuje na okraje území, kam se dostává část živin z pasených ploch. Jen pod starými soliterními smrkem a břízami se místy uchytily skupinky semenáčků smrků, občas je vidět mladé keře vrby ušaté, vzácně se udržuje vrba rozmarýnolistá. Vyskytují se tu druhy živočichů, vázaných na rašeliny — střevlík menetriesův, žluťásek borůvkový, perleťovec mokřadní, běžný je výskyt zmije obecné, dosud je možné vidět tetřívky. Dochovaný stav vegetace bude možné udržet i do budoucna pomocí drobných zásahů v místech, kde se vyskytují chráněné druhy rostlin.

Pestřice

Potok Pestřice tvoří četné meandry podél českorakouské hranice. Rakouská část nivy je převážně porostlá podmáčenými smrčinami s podrostem rašeliníků. Na české straně se v nivě ještě udržuje bezle-

sí s porosty chrastice rákosovité a vysokých ostřic, sušší místa jsou porostlá bezkolencem. Na sušších svazích nad nivou je bezlesí udržováno pastvou skotu. V pasených plochách se vyskytují chráněné druhy vlhkých luk — prstnatce, pleska, všivěc lesní. Prameniště a mokřady, nepřístupné pro sečení i pastvu, zarůstají náletem dřevin. Převládá bříza, smrk a osika, v nejstarších, často již šedesátiletých porostech se už bříza pomalu rozpadá a její místo obsazuje smrk z podúrovně. Vývoj směřuje k rašelinným březinám a podmáčeným smrčinám, bezlesí bude možné udržet jen na sušší části území.

Račinská prameniště

Již v době vyhlášení ochrany byla plocha pramenišť ve stadiu pokročilé sukcese. Dostatek živin a plošné zamokření urychluje nástup stromových druhů. Keřové vrby, které obsadily vhodná místa jako první, postupně usychají ve stínu bříz, smrků a osik. Vzniká porost připomínající sibiřskou tajgu. Na nástup dřevin reagují i zvířata. Především jeřábek lesní tu našel vhodná stanoviště a jeho stavy rychle rostou. Husté nepřístupné houštiny jsou útočištěm tlup divokých prasat.



Rozptýlené nálety dřevin vytvářejí mozaiku rozmanitých společenstev.

Z nedalekého Svatotomášského pohoří se do vznikající tajgy občas zatoulá los, objevují se stopy rysa. Vzniká tak „divočina“, na první pohled k člověku nepřívětivá (protože se chová jinak, než návštěvník

očekává) a tajemná (protože je nepřehledná). Prostě typ stanoviště, který z kulturní krajiny nenávratně zmizel. Právě v chráněných územích by ale měl zůstat a nerušené se vyvíjet. Třeba jen proto, aby si v něm návštěvník mohl ověřit svůj postoj k přírodě noční procházkou bez baterky.

Ing. Josef Majer

Správa NP a CHKO Šumava

josef.majer@npsumava.cz

Přírodní památka Pestřice

Niva a přilehlé svahy údolí pestřice podél hranice s Rakouskem, 2 km jižně až 4 km jihovýchodně od osady Přední Zvonková.

Katastrální území: Pestřice, Kyselov, Zvonková (okres Český Krumlov)

Nadmořská výška: 723 – 760 m

Výměra: 106,58 ha

Vyhlášeno: 1992

Soubor společenstev vlhkých luk, lučních rašelinišť v plochém potočném údolí, se zvláště chráněnými druhy rostlin a živočichů.



